

ла нѣколко удара по гърба и цѣлото стадо благополучно се завърнѣло на задъ. Тогава момчето се скарало на царя, че той не си изпълнилъ длъжността и заключило съ думитѣ:

— Прѣзъ живота си никому не ще давамъ вече камшика си, даже и на царя, ако нѣкога ще трѣбва да си оставяъ стадото.

Максимилианъ кротко излушалъ натякванията и помолилъ момчето да го прости.

— Работата е въ това, добавилъ той, че азъ съмъ *царь* и никакъ не съмъ привикнѣлъ да пася гжски.

Момчето си помислило, че царя се шегува.

— Азъ бѣхъ много просто, че си повѣрихъ на васъ гжскитѣ! — извикало то — но азъ никога нѣма да бждя толкова глупавъ, за да повѣрвамъ че вий сте царь!

— Нъ, добръ, — казалъ Максимилианъ. На ти още единъ наполеонъ да се помиримъ.

Момчето дълго гледало добрия царь, взело наполеона, поклатило главата си и казало:

— Вий сте много добръ чловѣкъ, но помнѣте ми думитѣ, — никога не ще излѣзе отъ васъ добръ пастирь на гжски.

— Ти имашъ право, мой приятелю, но азъ имамъ много по важни длъжности и всѣки трѣбва добръ да знае своята работа.

